

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (EMA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EMA z dnia 25 listopada 2015 r. notyfikowanej skarżącym w dniu 3 grudnia 2015 r. o udzieleniu dostępu osobie trzeciej do informacji o weterynaryjnych produktach leczniczych, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 (Dz.U. 2001 L 145, s.43), jako że dotyczy ona poufnych informacji handlowych, których ujawnienie naruszy prawa skarżącej a prawo UE zabrania takiej decyzji;
- obciążenie EMA kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, iż sporne dokumenty podlegają ochronie na mocy art. 4 ust. 2 lub art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 zgodnie z ogólnym domniemaniem poufnego charakteru.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, iż sporne dokumenty stanowią w całości poufną informację handlową, która podlega ochronie na mocy art. 4 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, iż ujawnienie dokumentów naruszyłoby proces decyzyjny EMA.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, iż EMA nie przeprowadziła wymaganego prawem wyważenia interesów.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, iż wynikiem odpowiedniego wyważenia interesów wymaganego prawem byłaby decyzja o nieujawnianiu żadnej z części dokumentów lub przynajmniej decyzja o posłużeniu się sformułowaniami proponowanymi przez stronę skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2015 r. – Hydro Aluminium Rolled Products/Komisja

(Sprawa T-737/15)

(2016/C 059/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hydro Aluminium Rolled Products GmbH (Grevenbroich, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Karpenstein i K. Dingemann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 264 TFUE nieważności decyzji Komisji (UE) 2015/1585 z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie programu pomocy SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) wdrożonego przez Niemcy w celu wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych, C (2014) 8768,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak środków państwowych

Skarżąca twierdzi, że pozwana niesłusznie założyła, że odstępstwo na rzecz odbiorców energochłonnych na mocy Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawy o uprzywilejowaniu energii odnawialnych z 2012 r., zwanej dalej „EEG”) następuje przy użyciu „zasobów państwowych” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Dopłata EEG jest bowiem uiszczana wyłącznie przez podmioty prywatne i pobranych środków nie można też przypisać państwu z powodu braku stałej kontroli i związanej z tym możliwości ingerencji władz.

2. Zarzut drugi: brak selektywności

Skarżąca podnosi, że specjalny mechanizm wyrównawczy nie jest selektywny – jak zakłada art. 107 ust. 1 TFUE, lecz stanowi logiczne i właściwe systemowi odstępstwo w systemie regulacyjnym EEG.

3. Zarzut trzeci: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

W tym miejscu skarżąca podnosi, że Komisja wzbudziła u niej uzasadnione oczekiwania, gdyż nie przeprowadziła przez 10 lat kontroli pod kątem pomocy państwa znanej jej ustawy EEG. Ponadto pozwana odstąpiła od żądania zwrotu pomocy podobnego rodzaju w innych państwach członkowskich.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2015 r. – Aurubis i in./Komisja

(Sprawa T-738/15)

(2016/C 059/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Aurubis AG (Hamburg, Niemcy), Aurubis Stolberg GmbH & Co. KG (Stolberg, Niemcy), Covestro Deutschland AG (Leverkusen, Niemcy), Dow Olefinverbund GmbH (Schkopau, Niemcy), Rheinkalk GmbH (Wülfrath, Niemcy), Siltronic AG (Monachium, Niemcy), Vestolit GmbH (Marl, Niemcy) i Wacker Chemie AG (Monachium) (przedstawiciele: adwokaci C. Arhold i N. Wimmer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 1 spornej decyzji,
 - w zakresie, w jakim stwierdza się w nim, że przyznane odbiorcom energochłonnym obniżki dopłaty na finansowanie wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych (dopłata EEG) w latach 2013 i 2014 [Besondere Ausgleichsregelung (specjalna regulacja wyrównawcza, zwana dalej „BesAR”) stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, lub
 - posiłkowo w zakresie, w jakim stwierdza się w nim, że BesAR stanowi niezgodną z prawem pomoc państwa wdrożoną z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE;
- stwierdzenie nieważności art. 6, 7 i 8 spornej decyzji w zakresie, w jakim nakazuje się w nich odzyskanie pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.